

- ii. dowodów praktycznych, że rozpatrywane znaki towarowe od ponad dziesięciu lat bezkolizyjnie współistnieją na rynku, przy czym interwenci nie wytoczyli w tym czasie żadnego powództwa o naruszenie, co wskazuje w przemożny sposób, że w dacie odniesienia nie występowało *prawdopodobieństwo* wprowadzenia w błąd.

Zgodnie z powyższym wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału: 1) o uchylenie orzeczenia Sądu w sprawie T-184/13 i przekazanie zgłoszenia OHIM do rozpatrzenia; oraz 2) o nakazanie zwrotu kosztów postępowania na rzecz wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia)
w dniu 17 lipca 2015 r. – Hilde Orleans i in./Vlaams Gewest, interwenient: Gemeentelijk
Havenbedrijf Antwerpen**

(Sprawa C-387/15)

(2015/C 354/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hilde Orleans, Rudi Van Buel, Marina Apers

Strona pozwana: Vlaams Gewest

Interwenient: Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen

Pytanie prejudycjalne

Regionalny plan zabudowy zawiera przepisy urbanistyczne, w których wiążąco uregulowane jest, że rozwój obszarów (w szczególności dla zakładów związanych z portami morskimi i drogami wodnymi, parków logistycznych, infrastruktury dróg wodnych oraz infrastruktury drogowej i transportowej), na których występują walory przyrodnicze (obszar siedliska naturalnego lub siedlisko gatunku, dla którego wyznaczono dany specjalny obszar ochrony), które wnoszą wkład w cele ochronne rozpatrywanych specjalnych obszarów ochrony, jest możliwy dopiero po utworzeniu trwałego siedliska na obszarach występowania gatunków rzadkich lub zagrożonych (wyznaczonych na terenie Natura 2000) i po rozstrzygnięciu rządu flamandzkiego po uprzednim zajęciu stanowiska przez administrację flamandzką odpowiedzialną za ochronę przyrody – które musi być częścią wniosku o udzielenie zezwolenia urbanistycznego w celu wykonania wspomnianych przepisów – że nastąpiło trwałe utworzenie obszarów występowania gatunków rzadkich lub zagrożonych.

Czy te przepisy urbanistyczne wraz z założonym w nich pozytywnym rozwojem obszaru występowania gatunków rzadkich lub zagrożonych mogą zostać uwzględnione przy określaniu możliwych istotnych oddziaływań lub w ramach oceny oddziaływania w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej ⁽¹⁾, czy też te przepisy urbanistyczne można uznać tylko za „środki kompensujące” w rozumieniu art. 6 ust. 4 dyrektywy siedliskowej, o ile spełnione są przesłanki ustanowione w tym przepisie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206, s. 7).